

FRAGMENTS DEL DIA

Manel Alonso i Català

NOCTURN

La lluna dibuixa la carena d'una irregular serra de teulades anyenques.

De vegades em senc com l'Isaac d'en Navarro, sol front a l'univers i, pense amb les minúscules caps de calç blanca on dormen flames, que es debaten en dansa entre el groc i el roig, al mateix temps que s'endevina en el seu ritme el verd que mai no perden; devorant-se, deixant caure l'angunirosa sorra del temps sobre la geografia, immensament petita, del viure quotidià. Aquestes flames, filles d'un alè humit, agre, que supura antiguetat, una antiguetat d'on naixen centenàries arrels que, pausadament, les ha lligat a la terra, i a mi a elles, són ara, entre la cendra brasses, la nit, maternal, les gronxa i les acotxa amb la seua flassada d'estreles, mussitant una tènue cançó de bressol: encisador silenci rural, vilatà, vilat en moments, per nocturns residus de sorolls urbans, espontanis i fugaços. Brasses que formen el microcosmos del bon dia i la bona nit, de l'horabaixa en tertúlia prenent la fresca al carrer en estiu. Fràgil món, destruït en la penombra de qualsevol soterrament.

Reposa el poble sobre el matalap de l'horta, el foc en la llar, i tots plegats sobre la perillosa frontera, a un pas de la metropolitana extinció, que donarà lloc, en antropòfaga metamorfosi, a un altra barriada de rostres rovellats.

I em dol pensar-ho, Isaac interpretant un nocturn, que gairebé es un rèquiem, assegut a la vora de la vila, mentre deixa volar, com fum, el pensament sobre les teulades, dibuixant, a l'hora, el mapa dels carrers, dels jardins, dels records viscuts i no viscuts, dels ressons dels gestos, de les paraules.

POTSER MATINAL?

Preguntar per què el sol al nàixer passa ràpidament de la passió a l'angúnia, és cercar una resposta que es desfigura colgada al caliu de les mans, es voler esgarrar per sempre el llenç de la monocorde i obtusa desídia, i malgrat tot, el sol naix cada dia i s'amuntona pels carrers la rutina, les velles l'escombren i l'arreglen tots els matins, després tanquen la porta i al primer toc se'n van a missa, deixant enrera bandades d'ocells transitant a la soledat dels carrers, espantats, per algun cos, que camí del treball, encara dormita, creuant-se, als carrerons que obrin el poble a l'horta (com una noia oberta de cames esperant ser penetrada, i que ens enganya i ens fot una naixada), amb la cançó del feixuc pas d'alguna euga, supervivent d'un temps ranci que ens amara a un passat tan llunyà i proper a la vegada. Un jove arrossega els peus i el futur per terra i amb els ulls tancats, el llustre negre de l'horta i de l'haca, del futur i les sabates, segur que endevina.

Un lletraferit, alçant-se del jaç, renega de nou de la vida. Mentre es renta les dents es pregunta: «per què el sol al nàixer passa ràpidament de la passió a l'angúnia?» I al desdejuni, deixa de banda el cafè i escriu, de segur, alguna tonteria.

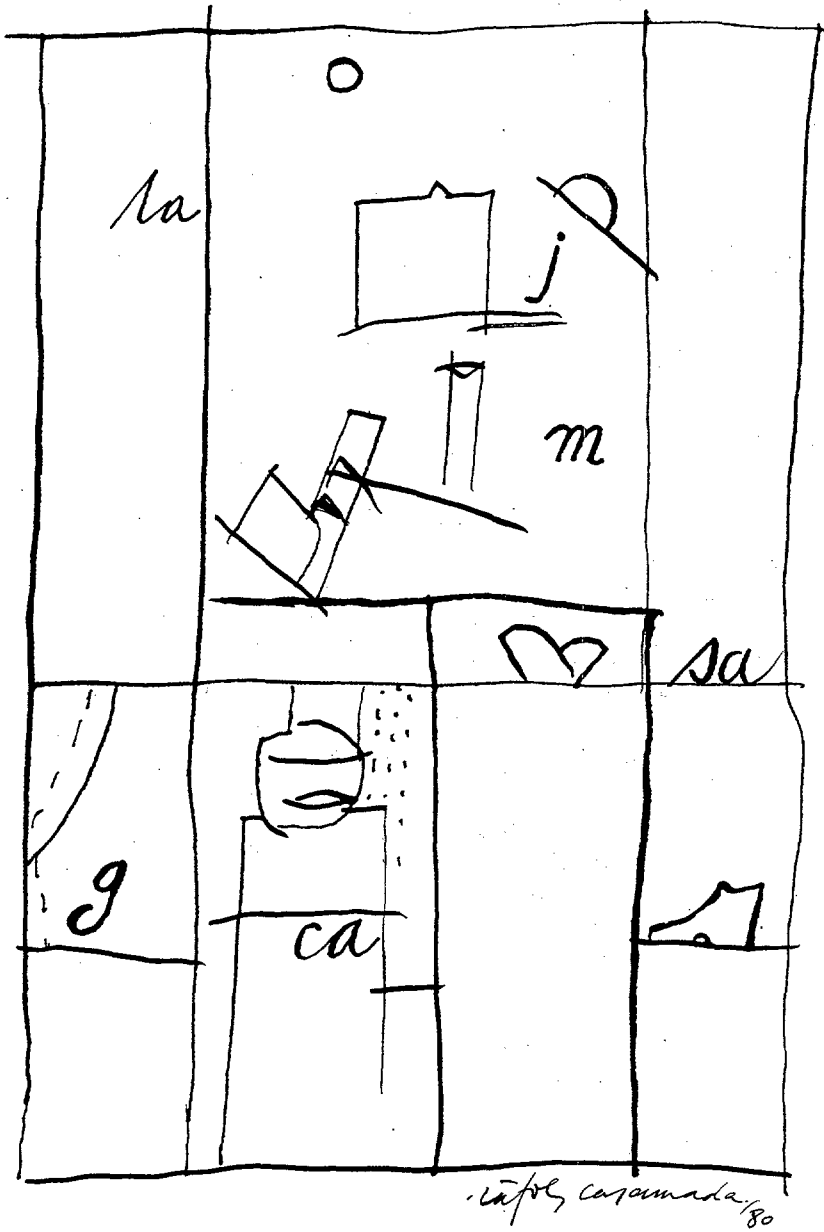
ABANS DE L'ALBA

Nit de pluja d'argent, creuada entre panteixos.

L'automòbil, nerviós, va tragant quilòmetres per l'autopista. El paisatge, descobert cada mil·lèsima de segon pel rapid ritme del neteja parabrises, edificis i carrers fornicant postmodernament amb l'horta. El cos, demanant a l'accelerador més empenta i gas. I el cap d'una petita venus rossa recoltzat als meus muscles amb els cabells estesos, vessant sensualitat encara.

La pluja, la venus i enrera l'amor. L'amor salvatge, feresa del foc entre canyars. Remembrant-lo, mentre xiule estúpidament una melodia, qualsevol melodia, no sé. Retornar a la ferest brega dels cossos?, ara?, no sé. Potser Venus mai m'estimarà amb un amor domèstic, casolà, jo tampoc a ella, segurament. Mentrestant, l'automòbil, impacient, bevent-se a glops llargs els quilòmetres, el neteja parabrises descobrint-nos un paisatge, ja matinal, i un silenci avortat per una estúpida melodia.

Puçol, hivern 1989

Del núm. 6 de «Cairell»